

– Költő? Hát ez meg hogy jutott eszedbe?

Becsei Árpai a fejét rázta, hogy nem tudja.

Később se tudta megmagyarázni, miért pont ezt mondta akkor Puskás Öcsinek. Mert bár valóban szerette a verseket, akár azokat, amelyek az olvasókönyvben voltak, akár azokat, amelyek az úttörőünnepségeken hangoztak el, na és azokat is, amelyeket odahaza az édesanyja mondott kisebb korában neki, az, hogy költő szeretne lenni, mindaddig nem jutott eszébe. Még saját magának se mondott ilyet. Puskás Öcsi volt az első, akivel megosztotta.

Ez a történet jutott Becsei Marci eszébe, miközben a zenekaros póló alól kiszabadított tetovált bal mellet nézte. A lány nem hagyta, hogy Marci a cipőjét is lehúzza, azon kellett keresztülrángatni a farmernadrág szarait. Igaza lehetett, az öltöző padlója koszos volt és ragacsos, nem jó ilyenkor mezítláb lenni, ki tudja, milyen láb-gombát szedhet össze az ember. A lány megfordult, és ráhajolt az asztalra, amelyen még ott árválkodott pár félig vagy egészen kiürült sörösüveg és néhány megrágott szendvics a koncert előttről. Miközben ő is kigombolta a nadrágját, Marci arra gondolt, ha az apjából tényleg költő lett volna, lehetne most egy jó szövegírójuk.

